

РЕШЕНИЕ

№ 20962

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5140** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е по жалба на М. Е. Й. от [населено място], [улица], ет.3, ап.6 срещу Решение № 22-РД06-0055 от 04.04.2024г. на Директора на регионална дирекция Социално подпомагане С.-град/РДСП/ с което е отхвърлена нейна жалба с вх. № 44907 от 13.12.2023г. поради непосочен подлежащ на обжалване акт.

При администриране жалбата съдът съобрази:

С влязло в сила определение № 1938/22.02.2024г. по адм.д. № 12209 по описа на АССГ, съдът е оставил без разглеждане жалбата на М. Й. срещу писмо № 2203-94М-00-1317#1/02.11.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л., издадено във връзка с депозирано искане вх.№ 2203-94М-00-1318/27.10.2023г., тъй като съгласно чл.13 ал.1 ЗСП заповедта подлежи на обжалване първо по административен ред, задължителна предпоставка за допустимост на съдебния контрол и е изпратил жалбата по подведомственост на директора на регионална дирекция Социално-подпомагане С.-град.

Като следствие е постановено и процесно оспорваното решение.

На тази база следва да се приеме, че предмет на съдебното производство е законосъобразността на писмо № 2203-94М-00-1317#1/02.11.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. потвърдено с Решение № 22-РД06-0055 от 04.04.2024г. на Директора на регионална дирекция Социално подпомагане С.-град.

Чрез задължителните съдебни указания, инкорпорирани в текста на отменителното

определение № 1938 от 22.02.2024г. по адм.д. № 12209 по описа на АССГ за 2023г. съдът е указал на директора на РДСП С.-град да се произнесе по същество като прецени има ли издаден годен административен акт, както и започнало ли е по надлежен ред производство по искане на жалбоподателя.

С процесното решение, ответника е приел, че в жалбата на г-жа Й. липсва годен административен акт издаден от директора на ДСП-Л. или упълномощено от него лице и няма започнало надлежно административно производство.

На тази база съдът съобрази и приема:

С Зброя искания от 27.10.2023г. подадени до ДСП Л. М. Й. иска да получи информация как точно е определен размерът на отпусканите и помощи по ППЗСП със Заповед от 14.10.2023г. и 15.10.2023г., да получи допълнението на еднократната помощ по чл.16 ал.1 от ППЗСП до трикратния размер на линията за бедност за 2023г., намален с вече одобреният размер на помощта и да и бъде изплатен размер на помощ за издаване на лична карта ,съгласно чл.16а ППЗП. Последното искане, видно от твърденията на жалбоподателката е единственият предмет на настоящото производство.

В отговор на така подаденото искане и с писмо № 2203-94М-00-1317#1/02.11.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. е посочено, че както във връзка към конкретната помощ по чл.16а, така и за всички социални помощи се извършва социална анкета с цел преценка доходите на лицето и прочее с оглед възможността за поемане разходи за издаване лична карта със собствени средства. Посочено е, че към месец декември 2021г., когато е издадена новата лична карта жалбоподателката е имала доход от пенсия.

Във връзка с останалите искания на заявителката е посочено, че самата тя е подала заявление-декларация за отпускане еднократна лична помощ по чл.16 ППЗСП и по чл.9 ППЗСП, съответно - с вх.№ ЗСП/Д-С-ЛЦ/66 от 13.02.2023г. и вх.№ ЗСП/Д-С-ЛЦ/65 от 13.02.2023г. като следствие от една страна:

Със заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/66 от 27.02.2023г. на директора ДСП-Л. е отпусната помощ в максимален петкратен размер на гарантирания минимален доход и същата е изплатена по банков път. Успоредно с това е посочено, че нормата на чл.16 ал.2 ППЗСП предвиждаща възможност за изплащане помощта по ал.1 в размер до трикратния за линията на бедност на съответната година размер се определя със заповед на ДСП, но подаденото заявление-декларация от нея от 13.02.2023г. е преди промените в ЗСП, които са в сила от 01.06.2023г.

Със заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/65 от 13.02.2023г. помощта по чл.9 ППЗСП е отказана поради липса на основание по чл.10 ал.1 т.4 ЗСП, като в следствие на решение на РДСП С.-град преписката е преразгледана и е отпусната помощ за допълване доходите, същата помощ изменяна впоследствие с посочени дати, размер и периоди на изменение.

На тази база следва да се приеме:

Нормите на чл.13 ал.1-3 ЗСП изрично предвиждат при наличие на отказ същият да бъде обективиран в заповед, постановена в писмен вид, мотивирано.

Успоредно с това и съгласно разпоредбата на чл.26 ал.8 от ППЗСП в случаите, когато е прието заявление-декларация с нередовни или липсващи документи, на лицето се дава 14-дневен срок за отстраняване на допуснатите нередовности или за представяне на липсващите документи. От своя страна чл.26 ал.1 от Правилника въвежда конкретна форма на сезиращото исане – заявление-декларация по образец. Посочената

норма на чл.26 ал.8 ППЗСП прочетена в светлината на чл.30 ал.2 АПК не оставя място за съмнение,че при преценка нличието на сезиращо искане подадено в несъответна законова форма,заявителят следва да бъде приканен да отстрани недостатъците,т.е. да го подаде в необходима форма.

В настоящият казус,наместо да даде конкретни указания на заявителя, административния орган се е задоволил да му отговори с писмо,създаващо привидна липса на обжалваем административен акт, но по същество преграждащ правото на претендиране на помощ.

Очевидно, ясно и непротиворечиво в искането си жалбоподателката е посочила,че иска да и бъде изплатен разход за издаване лична карта съгласно чл.16а от ППЗСП. Всички неясноти относно това искане – следва да бъдат отстранени посредством приложимият общ ред на чл.30 АПК и приложимият специален ред на чл.26 ал.8 ППЗСП.

Ето защо и като е приел, че не е налице подлежащ на оспорване административен акт и не е образувано надлежно производство, горестоящият орган е изпълнил формално съдебните указания на АССГ без да прецени въобще основното обстоятелство – налице ли е конкретно предявено искане във връзка с упражняване на конкретно право на жалбоподателката.

Това налага отмяна на посоченото писмо и изпращане преписката на компетентният орган за процедиране съобразно специфичните производствени правила с даване съответните указания на жалбоподателката и едва след това – преценка наличието на предпоставки за произнасяне.

Да, действително посоченото писмо създава впечатление,че не е налице подлежащ на обжалване акт,респ. може да бъде счетено като методическо разяснение,предоставяне информация и израз на административно сътрудничество от страна на компетентната администрация във връзка с приложимата нормативна база към потенциалната възможност за упражняване на съответното право от лицето. Така изготвено и изпратено писмото изглежда сякаш не разрешава спорно правоотношение, нито обективира произнасяне във връзка с конкретно предявено право.

Същевременно обаче това писмо е постановено във връзка с конкретно искане и в отговор на това искане. Писмото ясно обективира изявление за липса на предпоставки за отпускане на помощ, като липсата на изрично разпоредително волеизявление в този смисъл не е основание да се приеме,че липсва административен акт, а че постановеният е с порок . Това налага квалифицирането му като постановено в нарушение на изискванията за форма по АПК,а именно – липсва надлежна разпоредителна част. Освен като постановено е при неспазване изискванията за форма /при предвиден изричен акт-заповед по чл.13 ЗСП/, е налице и нарушение на изискването за съдържание - липса на изложени фактически и правни съображения.

Извън това – същото е постановено в нарушение на производствените правила,като на жалбоподателя не са дадени указания да отстрани недостатъците в сезиращото искане, липсват данни за проведена социална анкета/ако органа е счел,че такава седва да се проведе тъй като е надлежно сезиран/. От своя страна - липсата на посочени правни основания преклудират възможността на проверка по чл.146 т.5АПК.

Като продължение – неясно е и как е формиран лаконичният извод,че лицето е имало доход за периода за който претендира правото, с което е нарушен на собствено основание чл.35 АПК.

В заключение – писмото ясно обективира отказ за отпускане на помощ,като липсата

на разпоредително волеизявление в този смисъл не е основание да се приеме, че липсва административен акт, а че постановеният е с порок. Писмото е постановено във връзка с конкретно сезиращо искане и съдържа произнасяне във връзка с претендирано и предявено материално право от лицето.

Ето защо посоченото писмо следва да се отмени, а преписката да се изпрати на компетентния орган за надлежно администриране и произнасяне .

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.второ вр. чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ писмо № 2203-94М-00-1317#1/02.11.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. в частта с която е отказано изплащане разходи за издаване на лична карта на М. Й. по подадено от нея искане вх. № 2203-94М-1318 от 27.10.2023г.

ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. за произнасяне по искане вх. № 2203-94М-1318 от 27.10.2023г. подадено от М. Й., при спазване указанията дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: